Lietas Nr. 129028816
Lietas arhīva Nr. 1-0288-16/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2016.gada 11.novembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese Dagnija Bērziņa 2016.gada 1.novembrī Rīgā, Lomonosova ielā 10 rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. A/ (turpmāk - sūdzības iesniedzējs) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa (turpmāk tekstā - iestāde) 2015.gada 18.decembra lēmumu Nr. D57/04/511089248/1.

Aprakstošā daļa

2015.gada 30.novembrī Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes inspektors A.Ručs sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr. 511089248 par to, ka 2015.gada 30.novembrī pulksten 1:31 transportlīdzeklis RENAULT ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ dzīvojamā zonā /adrese/, novietots stāvēšanai, neievērojot Ministru Kabineta 29.06.2004. Noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" 155. punktā noteiktas prasības.

Atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.[10] panta 5.daļas 4.punktā, un vadītājam uzlikts naudas sods 40,00 EUR apmērā.

Protokolu-paziņojumu Nr. 511089248 iesniedzējs pārsūdzēja augstākā iestādē.

Ar iestādes 2015.gada 18.decembra lēmumu Nr. D57/04/511089248/1 atstāts negrozīts 2015.gada 30.novembra protokols-paziņojums Nr. 511089248, savukārt iesniedzēja sūdzība noraidīta.

2016.gada 13.janvārī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par iestādes lēmumu Nr. D57/04/511089248/1.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norāda, ka lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apmērā šādu apsvērumu dēļ.

Iesniedzējs sūdzībā norāda, ka transportlīdzeklis netraucēja citiem transportlīdzekļiem, gājējiem un mājas /adrese/ iedzīvotājiem, savu vainu atzīst, izdarīto nožēlo, apsola turpmāk izdarīt visu iespējamo, lai ievērotu likumu un nākotnē neizdarīt jaunus pārkāpumus. Lūdz ņemt vērā to, ka ar pārkāpumu nav radīts drauds citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, kā arī viņu mantai un naudas sods par to nepārsniedz četrdesmit *euro*, pamatojoties uz Latvijas APK 21.pantu lūdz tiesu atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu un izbeigt uzsākto lietvedību.

2016.gada 9.februārī tiesā no iestādes pārstāvja saņemti rakstveida paskaidrojumi par /pers. A/ sūdzību.

Paskaidrojumos iestādes pilnvarotais pārstāvis norāda, ka MK noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk tekstā - CSN) 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Savukārt CSN 155 punkts nosaka, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas. Transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

Latvijas APK 149.[10]panta piektās daļas 4.punktā paredz administratīvo atbildību par stāvēšanu vietās, kur transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos un uzliek par pienākumu iestādei uzlikt naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta otrā daļa paredz, ka Latvijas APK 243.pantā minētos faktus konstatē ar sekojošiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā. arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video un tml.).

Iestāde norāda, ka par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols - paziņojums, Iestādes darbinieku ziņojumi un foto attēli, kur redzams, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai uz ietves vietā, kas traucē transportlīdzekļu vai gājēju kustību.

Ceļu satiksmes likuma 1.panta 8.punktā ir noteikts, ka Ceļu satiksmes noteikumi ir Ministru kabineta normatīvais akts, kas nosaka ceļu satiksmes kārtību un ir saistošs visām fiziskajām un juridiskajām personām.

Ceļu satiksmes likuma 19.pants nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, CNS un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar iesniedzēja paskaidrojumiem, iestāde konstatē, ka lietā nepastāv strīds par to, ka iesniedzēja bija novietojusi transportlīdzekli stāvēšanai administratīvā pārkāpuma protokola-paziņojuma Nr.511089248 norādītajā vietā.

Iestādei nav jāpierāda, ka transportlīdzeklis traucē kādam transportlīdzeklim vai gājējam. Latvijas APK 149.[10] panta piektās daļas 4.punktā iekļauts jēdziens "var neļaut", no kā secināms, ka lai konstatētu pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis uz pārkāpuma konstatēšanas brīdi ir novietots tā, kā tas neļauj pārvietoties citiem ceļu satiksmes dalībniekiem, bet gan, ka transportlīdzeklis ir novietots, tā, ka tas var traucēt citiem ceļu satiksmes dalībniekiem.

Turklāt iestāde /adrese/, ieradās, jo tika saņemts izsaukums, ka Transportlīdzeklis traucē citu transportlīdzekļu kustībai. Iestāde uzsver, ka nav nozīmes, kurai personai Transportlīdzeklis traucējis, proti, kādam mājas iedzīvotājam, vai trešais personai, jo /adrese/, pagalms ir publiski pieejama vieta, kura ir tiesības pārvietoties ikvienam.

Iestāde norāda, ka lai iesniedzēju sauktu pie administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu, nav nepieciešams konstatēt sekas - nav nepieciešams fiksēt brīdi, ka reāli kādam transportlīdzeklim iesniedzējas transportlīdzeklis traucē. Bet gan, lai atzītu, ka iesniedzēja ir izdarījusi

pārkāpumu, ir pietiekoši fiksēt, ka transportlīdzeklis ir novietots tādā veidā, ka tas varētu traucēt citiem transportlīdzekļiem vai gājējiem (*Administratīvā rajona tiesas 2011 .gada 24.novembrī spriedums lieta Nr.A420608610*).

Iesniedzējam, novietojot transportlīdzekli, bija jāņem vērā, fakts ka transportlīdzeklis var traucēt citiem satiksmes dalībniekiem, jo pamatojoties uz CSN 1.40.apakšpunktam stāvēšana ir transportlīdzekļa apturēšana, ja tā nav saistīta pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā, kā arī transportlīdzekļa apturēšana uz laiku, kas pārsniedz piecas minūtes, ja tā ir saistīta ar pasažieru iekāpšanu transportlīdzeklī vai izkāpšanu no tā, kravas iekraušanu transportlīdzeklī vai izkraušanu no tā. Šī tiesību norma kopā ar CSN 70.punktā minēto norāda, ka transportlīdzekļa apturēšana ir transportlīdzekļa vadītāja manevrs, kas izdarīts ceļu satiksmē, līdz ar ko ir radušās attiecības Ceļu satiksmes likuma pirmās daļas 5.punkta izpratnē (*Administratīvās rajona tiesa Rīgas tiesas nama 2013.gada 4.marta spriedums lieta Nr. 142210512*).

No lietā esošiem materiāliem ir secināms, ka iesniedzējas transportlīdzeklis apgrūtina braukšanu pa /adrese/.nama, Rīgā, pagalmu. Pie esošiem lietas faktiskiem apstākļiem iestāde uzskata, ka iesniedzējas izdarīto pārkāpumu nevar uzskatīt par maznozīmīgu šādu iemeslu dēļ.

Iesniedzējs apstrīd pārkāpuma izdarīšanas faktu, kā tādu. Latvijas APK neparedz iesniedzējam iespēju apstrīdēt administratīvā pārkāpuma faktu un lūgt to atzīt par maznozīmīgu, jo, lai pārkāpumu atzītu par maznozīmīgu nepieciešams konstatēt, ka iesniedzēja saprot, ka pārkāpums tika izdarīts un nožēlo izdarīto. Iesniedzējai ir konkrēti jānoformulē sava pozīcija, porti, vai nu atzīt, ka tika izdarīts administratīvs pārkāpums un lūgt to atzīt par maznozīmīgu, vai nu apstrīdēt administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktu, kā tādu.

Latvijas APK 21.panta pirmā daļa noteic, ka tad, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīta pārkāpuma atzīšanai par maznozīmīgu Latvijas APK 21.panta otrā daļa paredz divus kritērijus: pirmkārt, par attiecīgo pārkāpumu paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro*; otrkārt, ja pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai.

Iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr.SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (*Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra sprieduma lieta Nr.SKA-15/2009*).

Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta. Konkrētā gadījumā iesniedzējas rīcībā nav konstatējami Latvijas APK 33.panta pazīmes. Iepazīstoties ar sūdzību ir secināms, ka iesniedzēja nenožēlo izdarīto un nekas neliecina, ka iesniedzēja atturēsies atkāroti izdarīt līdzīgu pārkāpumu.

Turklāt Latvijas APK 21.pants nepiešķir personai subjektīvās tiesības, bet gan paredz lēmuma pieņēmēja rīcības brīvību atbrīvot personu no administratīvās atbildības. Tomēr ikvienā gadījumā tiesību normu piemērotājam ir pienākums izvērtēt to, vai attiecīgajā personas nodarījumā saskatāmas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes un vai ir kādi apstākļi, kas varētu personas administratīvo atbildību izslēgt.

Ņemot vērā iepriekš minēto iestāde uzskata, ka atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētajā lietā esošiem apstākļiem, būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cieņšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus, un radītu haosu ceļu satiksmē.

Pamatojoties uz iepriekš minētam tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem iestāde lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2015.gada 18.decemba lēmumu Nr.D57/04/511089248/1.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} pantā noteikto, tiesa iesniedzēja sūdzību izskata rakstveida procesā un ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, iepazinusies ar sūdzību un Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 18.decembra lēmumu Nr. D57/04/511089248/1, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka sūdzība ir noraidāma.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.^{12} panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Savukārt Latvijas APK 289.^{13} panta trešā daļa nosaka, ka, ja tiesnesis izskatot sūdzību atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Ceļu satiksmes noteikumu 4.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas

nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus (..), kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.).

Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumu" 155.punkts (likuma redakcijā no 1.10.2014. līdz 31.12.2015.) noteic, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, - transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu

Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr. 279 „Ceļu satiksmes noteikumu" 141.punkts (likuma redakcijā no 1.01.2016.) noteic, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

Latvijas APK 149.^{10} panta 5. daļas 4.punktā noteikts, ka par stāvēšanu vietās, kur transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Lai iestātos Latvijas APK 149.^{10} panta 5.daļas 4.punktā paredzētā atbildība, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai tādā vietā, kur transportlīdzeklis var neļaut braukt (iebraukt vai izbraukt) citiem transportlīdzekļiem vai traucē gājēju pārvietošanos.

Lietā nepastāv strīds, ka sūdzības iesniedzēja transportlīdzeklis RENAULT, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ 2015.gada 30.novembrī bija novietots stāvēšanai protokolā norādītājā vietā un laikā.

Lietā ir strīds par to, vai transportlīdzekļa vadītājs ir saucams pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{10} panta 5.daļas 4.punkta, kā arī vai pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka ar lietā ir pierādīts fakts, ka iesniedzēja transportlīdzeklis ticis novietots stāvēšanai dzīvojamā zonā /adrese/.

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzēja darbībās konstatējams Latvijas APK 149.^{10} panta 5.daļas 4.punktā paredzētais administratīvais pārkāpums.

Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāizlemj jautājums, vai sūdzības iesniedzēja pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu pārkāpumu.

Ceļu satiksmes likuma mērķis, kas nostiprināts likuma 2.panta 1.punktā, ir, tostarp, noteikt ceļu satiksmes norises un ceļu satiksmes drošības organizatoriskos un tiesiskos pamatus Latvijā, lai aizsargātu cilvēku dzīvību un veselību, vidi, kā arī fiziskajām un juridiskajā personām piederošo mantu. Tātad Ceļu satiksmes likumā un uz tā pamata izdotajos Ceļu satiksmes noteikumos prasības transportlīdzekļu vadītājiem noteiktas, ņemot vērā visu sabiedrības locekļu intereses.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.pantu, lai garantētu ceļu satiksmes drošību un aizsargātu cilvēku dzīvību, veselību un mantu, par ceļu satiksmes drošību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu personas saucamas pie administratīvās atbildības.

Vienlaikus Latvijas APK 21.panta paredz, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu var atzīt par maznozīmīgu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz četrdesmit *euro* un ja šī pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, nav traucējis nevienam citam ceļu satiksmes dalībniekam.

Lietas materiālos ir ziņas par to, ka Valsts policijā bija saņemts izsaukums uz minēto adresi, līdz ar to apstiprinās fakts, ka transportlīdzeklis ir traucējis citiem satiksmes dalībniekiem. Tādēļ konkrētajā gadījumā tiesa atzīst par neiespējamu /pers. A/ pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka ar visiem lietā esošajiem materiāliem ir pierādīts, ka transportlīdzekļa RENAULT ar valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/, vadītājs ir izdarījis pārkāpumu, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{10} panta 5.daļas 4.punktā. Tādējādi, Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 18.decembra lēmums Nr. D57/04/511089248/1 un protokols-paziņojums Nr. 511089248/1 ir sastādīts likumīgi un pamatoti.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 21.pantu, 149.^{10} panta 5.daļas 4.punktu, 243.pantu, 244.pantu, 246.-250.pantu 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 2.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu, tiesa

Nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes priekšnieka M.Lapiņa 2015.gada 18.decembra lēmumu Nr. D57/04/511089248/1 (2015.gada 30.novembra protokols-paziņojums Nr. 511089248), bet /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Sprieduma pieejams tiesas kancelejā no 2016.gada 11.novembra.

Tiesnese: (personiskais paraksts) Dagnija Bērziņa